

JEDNA ASISTENTKA, TŘI ADRESY, 95 KM

Mají bakalářský titul z empatie, magisterský z trpělivosti a doktorandský z improvizace. Když se řekne „asistentka“, mnozí z nás si asi představí poklidné sezení v kanceláři. Realita terénní sociální služby je ale jiná liga. Asistenti pro lidi se zdravotním postižením jsou neustále v pohybu. Je to životní styl s batohem na zádech a plánem, který nemusí vyjít. Každý den je s jiným tempem, ale pořád směrem ke klientům. Pomáhají dostat se do školy, do práce, k doktorovi, na úřad,..... do běžného života. Jak tedy vypadá takový (ne)obyčejný den asistentky Katky, když je jejím pracovním „stolem“ půlka regionu?

Budík zvoní dřív, než vůbec stihne usnout. Je 5:45 a Katka přemýšlí, jestli si k té bleskové snídani stihne udělat i čaj. Vyhrává kafe do ruky a svět se může začít točit.

Je krátce po sedmé, když Katka doma vyzvedává první klientku Markétu a doprovází ji na nádraží, aby se dostala do školy v jiném městě. Pro Markétu to znamená bezpečně přejít 3 přechody, pohlídat si čas, zvládnout komunikaci na pokladně a koupit si jízdenku, najít nástupiště a nastoupit do správného vlaku, pokud tedy zrovna nemá zpoždění, nebo nehlásí jeho úplné zrušení (klasika, se kterou se také musí počítat). I když Markéta komunikuje pomocí znaků a programu v tabletu, Katka bez problémů zvládá informační maratón a ochotně odpovídá na všechny její zvědavé dotazy. Z cesty se tak rázem může stát **malý rozhovor o velkých věcech** (ale nesmí se kvůli tomu přejet do jiného města). Při výstupu je potřeba dohlédnout, aby Markéta nezapomněla batoh na sedačce a přestoupila na autobus, který ji doveze do cíle. Bezpečně spolu přejdou poslední přechod, rozloučí se a asistentka Katka míří zpátky do Benešova.

Cestou si v pekárně kupuje svačinu, protože pak už možná nebude čas. V benešovské kanceláři vyzvedne klíče ke služebnímu autu a hurá k dalšímu klientovi.

Přejezd 30 km. Pokud ji nezastaví kolona, objížďka nebo tři traktory, dorazí na místo včas. A tam? Nejdřív projev uznání – Petr si sám pustil pračku! Ano tyhle malé pokroky časem dělají velké rozdíly. Následuje spolupráce: převléknout postel (někdy i zapnutí knoflíku je nadlidský výkon), složit suché prádlo, připravit oblečení na zítřejší cestu do práce, zkontrolovat zásoby potravin (včetně upozornění, co ještě patří na talíř a co už raději do koše), při té příležitosti sepsat nákupní seznam, uvařit oběd a spolu se svačinou zabalit do batohu, umýt nádobí a před odchodem pověsit vyprané prádlo. Katky **úkolem není převzít kontrolu, ale udržet rovnováhu. Být nablízku, když se něco zadrhne, a s důvěrou ustoupit, když klient již dokáže zvládnout věci po svém.**

Po zajištění domácnosti přichází odvoz do denního stacionáře, kde na Petra čeká smysluplný program ve společnosti dalších lidí. Katka vrací služební auto, které za chvíli bude potřebovat její kolegyně, a má půlhodinku pauzu. Ohřeje si oběd a přitom si přečte dva e-maily s novými instrukcemi ke klientům, vykáže cesták z rána a zaznamená průběhy obou asistencí do systému. Nejedná se o pouhou formalitu. Sdílení informací s ostatními pracovníky je zásadní pro návaznost služby.

Co se povedlo, co je potřeba řešit dál, co klient zvládl sám. Neexistuje žádné „já nevím, já tam nebyla“. Všechno musí šlapat. Týmová práce je základ.

Katka končí svůj pracovní den chůzí přes půl města, aby Daně u ní doma pomohla nadávkovat léky, připravit večeři a probrat, jak se má a co ji trápí. A i když se zrovna nedaří, ví, že se na službu může kdykoliv obrátit. Pokroky mohou být malé, ale nikdy nejsou zbytečné. Každý z nás potřebuje prostor, kde se cítí být součástí, kde ho někdo osloví jménem a kde ví, že i na něm záleží.

„Žádný den není nudný. Chvilí jste psycholog, chvilí navigátor, jindy krizový manažer nebo tlumočník! Někdy stačí připomenout postup, jindy jen ujistit, že to klient zvládne. Prostě pomáháme lidem žít běžný život, který si sami zvolí a zaslouží. Ne ten, který jim systém umožňuje. A když víte, že jste někomu reálně změnili den k lepšímu a podpořili jeho nezávislost, zítra v tom chcete pokračovat.“

„Přešla jsem úplně z jiného oboru a nevěděla, co čekat. Začátky byly náročné – složité situace s rodinami, papírování, přejezdy. Některé dny se člověk nezastaví – od jednoho klienta k druhému, pořád něco řeší a večer se mu příběhy ještě promítají v hlavě. Když vám ale klient po půl roce řekne, že už se nebojí jít si sám nakoupit nebo našel odvahu hledat si zaměstnání, víte, proč tu práci děláte.“

„Někdy jsem jediná osoba, se kterou klient během dne promluví. Nejde vždycky o praktickou pomoc – často je to i o tom vyslechnout ho a dát najevo, že má hodnotu. Ta lidská rovina je obrovská a baví mě.“

**SLOŽME SE...,
ať jsou životy
KOMPLETNÍ!**

**KAŽDÝ DÍLEK
SE POČÍTÁ.**
I ten váš!
Společně držíme péči
POHROMADĚ.